

La caiguda d'un mite: les últimes 24 hores de Harvey Weinstein

La novel·lista Emma Cline imagina a 'Harvey' com va viure el productor abans de ser condemnat

LAURA SERRA
BARCELONA

El Harvey es desperta a les quatre de la matinada amb suor nocturna. Té insomni, tot i que ja no té somnis. A la tauleta hi té a punt la pastilla per arrencar el dia. L'endemà al matí se sabrà tot. "Creia sincerament que l'absoldrien. Com podien no absoldre'l? Allò era Amèrica", escriu Emma Cline (Sonoma, 1989). I tot seguit dedica les 100 pàgines de *Harvey* (Anagrama) a imaginar com devien ser les últimes 24 hores del productor Harvey Weinstein abans de ser condemnat a 23 anys de presó per haver comès abusos sexuals i violació en tercer grau. En només un dia desfà l'encanteri del magnat totpoderós del cinema *indie* nord-americà, que passa de la confiança en la seva absolució al pànic davant la més que probable presó. "Com a autora hi havia llibertat i poder, en el fet d'habitar aquest personatge gairebé dement, que té la idea que és l'amo de l'univers", diu

Cline, que el 2016 va publicar el magnífic llibre *Les noies*, una ficció sobre les víctimes de Charles Manson, torna a utilitzar la ficció per indagar en la ment d'un personatge real, magnètic i polèmic, i un cas de ressò internacional que va iniciar el moviment feminista Me Too. "Quan llegim els diaris, veiem els personatges en blanc i negre, però jo penso que hi ha una zona de gris que la ficció et permet explorar. Ningú és dolent 24 hores", afirma.

Cline es posa a la pell de l'acusat, però no el tracta com un monstre, sinó com "una persona de ple dret", un home perdut, adolorit, fora de la realitat, que menja compulsivament xocolatines de menta, es dopa amb un còctel de medicaments intravenós, mira pel·lícules i també evita les trucades dels seus advocats per poder-se enganyar unes hores més. Detalls com aquests, que va descobrir a la premsa, "tan humans i a la vegada tristos i patètics", són el que va fer que Cline comencés a escriure *Harvey* abans de la sentència. I no va voler investigar gaire més, per poder donar ales a la imaginació. L'autora el situa en una mansió de Connecticut que li ha deixat el seu comptable i fa que s'autoenganyi "aferrant-se a la idea que tot ani-

rà bé". També li posa Don DeLillo de veí, perquè el productor faci volar coloms sobre la possibilitat d'adaptar un dels llibres de l'escriptor. "M'encanta la idea que això sigui el seu bot salvavides", diu Cline, que no sap si Weinstein o DeLillo han llegit la novel·la.

Harvey no pren partit. "Jo no soc jutge. Només puc parlar del meu Harvey de ficció. Si volgués parlar del real hauria escrit un assaig", afirma. Però si Cline s'escuda en la ficció, Weinstein també "ha aixecat moltes defenses que li impedeixen veure la realitat". "Crec que ell està convençut que les dones amb qui va tenir

01. Harvey Weinstein al jutjat de Nova York. ATILGAN OZDIL / ANADOLU AGENCY / GETTY IMAGES
02. Emma Cline. RICKY SAIZ / ANAGRAMA

aquelles aventures s'hi prestaven, en la seva ment elles són les oportunistes. Crec que es justifica perquè si no seria intolerable. Algú com Harvey viu una realitat paral·lela on estàs convençut que ets una bona persona", apunta l'escriptora. La novel·la no acaba amb una catarsi, ni l'home té "epifania moral". L'autora refusa

Ara 25/03/21

fer activisme o allisonar a través de la literatura: “La ficció no és el lloc on jo avanço com a activista. Hi ha una tendència als Estats Units i en altres llocs de voler no només que els artistes siguin pilars impecables des d’un punt de vista moral i polític, sinó que els personatges de ficció també actuïn de manera impecable, i em sembla estrany. No m’interessa aquest plantejament”, rebutja. De fet, la ficció gairebé ni invoca les víctimes, a qui Harvey recorda així: “N’hi havia que es resistien, n’hi havia que no. N’hi havia que es quedaven quietes, immòbils; d’altres que reien d’incomoditat”. Ell sempre quedava “saciat”, elles amb “una capa nova de vergonya a la cara”. “És reconfortant saber que hi ha conseqüències a aquestes accions, però això no resol els abusos de poder entre homes i dones. És molt més profund”, afirma Cline.

Un món que canvia

La novel·la –traduïda per Ferran Ràfols en català i Inga Pellissa en castellà– explora també “la veneració del diner, el poder i la fama que hi ha als Estats Units”, i com “les dones tenen la capacitat de tenir connivència amb el poder encara que després també en siguin les víctimes”. De fet, al voltant de Harvey, l’autora hi col·loca tres dones de confiança (l’assistent, la filla i una periodista), a més d’un majordom, un comptable i un advocat. “Hi ha uns facilitadors, uns mecanismes de defensa en forma de diners o de persones al seu voltant. I quan ells canvien, s’adona que tothom abandona el barco i es queda sol”, diu.

El llibre també funciona per observar en una sola persona com ha canviat la societat el Me Too. “La velocitat a la qual va canviar el discurs nacional va ser impactant. Coses que s’haurien tolerat fa quatre o cinc anys ara són estigma –diu Cline–. M’interessa escriure sobre personatges alienats en un nou món, homes de certa generació que miren al seu voltant i se sorprenden que el món hagi canviat tant”. En això cal reconèixer que Harvey hi ha contribuït. —